

Prædiken til 14. søndag efter trinitatis

Luk. 17, 11-19

Gud hjælp os at se,
at vi får mere, end vi giver.
Tak for lyset og for en ny dag,
og for alt, hvad du giver os.
Giv os at leve i tro og tak og tillid
til dig og vor næste.

Han fylder for meget. Hun er bare for meget. Sådan kan vi sige om de andre, når vi synes, de tager hele pladsen. Og set i lyset af fortællingen i dag, om at Jesus helbreder 10 spedalske, og kun en vender tilbage for at sige tak, så må vi sige: *Vi* er for meget, der hvor vi tænker og tror, at det hele skyldes os selv. Og vi fylder for meget, der hvor vi ikke har øje for, at der findes noget større end os, noget større end det objektive og målbare; at der er noget, før vi kommer til verden. Et sprog, og et liv og en sammenhæng, som bliver givet os, og som bliver vores ...

I kærlighedens væsen ligger det: Ikke at fylde det hele selv. Men at give plads til den anden og til de andre. Ved at se dem, og anerkende dem. Det gælder i familiens kreds, men det gælder også videre ud i et samfund: At også de, der er syge på krop eller psyke, alle der må leve med angst og ensomhed og alle de, der lever på kanten - at de også må

blive set af nogen. – Det må vi til stadighed arbejde på: at vore menneskelige fællesskaber, også vore kirker må være rummelige nok til også at favne dem, der fik et anderledes liv, så ingen skal leve isoleret og udstødt, som de spedalske dengang måtte det. Og det er netop det, Jesus viser os. Den kærlighed der heler og helbreder og frelser. Han omgås de udstødte eksistenser, han tog ind hos dem, der ingen havde, og han gav dem et nyt, overraskende, livgivende fællesskab at høre til i.

Det særlige ved livet er, at vi får det givet. Det hele får vi. Vi får alt det herlige, med venner og en familie. Og måske får vi børn. Vi får det alt sammen uden at have fortjent det. Også influenza får vi, eller det der er værre. Og livet er så ubegribelig stort, at vi aldrig får efter fortjeneste. Søger vi en forklaring, så er der ingen regnskabsfører. Det er ikke, som når vi får vores restskat. Den er der dog en eller anden grund til. Liv og muligheder får vi, og også det vi helst ville være foruden møder vi, som når døden henter en af vores, og vi står tilbage, og det smertelige tab fylder os. Og vi lærer uden tvivl mest om, hvad liv og tro er, når vi også kender den side af livet. Og det er på det vilkår,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

vi har livet, at alt det vi er og har, er en gave og ikke noget, vi ejer og besidder.

I dag skal vi i denne fortælling om 10 spedalske se et spejl af vort liv og eksistens.

Først skal vi se og indse, hvad det er, han gør, ham den ene af flokken, der skiller sig ud, først ved at være en fremmed, en samaritaner, men så også ved at være den, der op søger Jesus for at sige tak. Vi skal se og indse, at det at vende tilbage til grunden, til stedet, til der hvor det skete, og til ham der gjorde det, at det er en grundindstilling, en holdning til livet. Jeg håber, at også I kan sige: Jeg kommer et sted fra. Og at I har det sådan, at det er noget særligt for jer, det sted og den sammenhæng I kommer fra. Selvom andre måske kalder det en udkant.

I sig selv er det at sige tak til nogen at vedkende sig en stor sammenhæng. Det er at udtrykke, at det her skylder du ikke dig selv. Du fik det givet: livet, og det at der var nogen, der for dig, at du blev elsket op. At du fik de muligheder, du fik, det er der god grund til at sige nogen tak for. Mennesker – og Gud.

I troens sprog hedder det: At vi lever af Guds nåde og barmhjertighed.

At så højt som himlen er over jorden, så stor er Guds nåde over os, - og så langt som øst ligger fra vest, så fjernt ligger det for Gud at give os, som vi har fortjent.

”Hvad har du som du ikke har fået givet”, spørger Paulus. Og han ved, af det livet har lært ham, at også tro ikke er hans kraftpræstation. At hans tro kommer af, at én, en dag han gik sine egne veje, standsede ham, så hans liv tog en u-vending, da han mødte det lys, der slog ham af hesten. Så han måtte

opgive sit eget og følge det lys, der hedder Kristus og gå en helt anden vej.

I det at leve i tro og tak er der en redning, en frelse, som vi mærkes af allerede nu og her i vores menneskelige eksistens. I takken er der en redning fra selvoptagetheden. Fra det netop at ville fylde det hele selv og skylde sig selv det hele. I takken ligger der den mulighed at give plads til en undren over det, som er til, og en glæde over, at vi lige nu er til. I takken ligger, når vi retter den mod Gud, en erkendelse af, at lever vi, og er vi til i dette nu, så er vi det kun, fordi Gud er livets Gud og giver, og hvert eneste øjeblik vi får, lever vi af hans: ”Bliv”, som han sagde på den skønne livets morgen. Og vi lever af, at han siger det på ny, og på ny og på ny.

Så kan vi spørge: Når vi alle får liv og helbred, hvad forskel gør det så, om vi siger tak? Jo, i takken frelser vi os fra os selv.

En af middelalderens kristne mystikere, Mester Eckhardt sagde det sådan i 1300 tallet: ”Hvis den eneste bøn du bad i hele dit liv var *tak*, så ville det være tilstrækkeligt”. Takken frelser os fra selvtilstrækkeligheden. Men også fra offer-rollen. Den vi falder i, når vi synes, at vi slet ingenting har og heller ingenting kan. Men at vi kun blev svigtet.

At sige tak er at få øje på det, vi har – og dem, vi har. På de relationer, som alt liv består af. Og at sige tak til Gud er at give plads til forundringen i livet. Og ikke lade alt bero på forklaringer. Men blive sat ind i den trekant, hvor der både er mig og Gud og min næste.

”Hvis den eneste bøn du bad i hele dit liv

var *tak*, så ville det være tilstrækkeligt”.

Og til sidst i dag skal vi se på det helt store perspektiv, som kristendommen rummer. Det, at når vi findes, når den skabte verden med al dens mangfoldighed findes, så er det, fordi Gud trak sig tilbage. Han var der fra begyndelsen. Han var altet og kunne have fyldt det hele selv. Men så meget elsker han verden, at han trak sig tilbage og gav plads, først til hele den skabte verden. Og til os mennesker midt i skabelsens mangfoldighed. Derved giver han os plads og frihed. Til at sige tak eller til at lade være. Og til at tage fejl, og gå vild, det er frihedens pris. Men kærlighed koster altid ... Det ved Gud, og vi må lære det.

Det er den store historie i den tro, hvor vi hører til, at den Gud, som har al magt og kunne fylde alting, han trak sig tilbage for at sende kærlighedens søn til jorden for at frelse os fra vores selvkredsen. Derfor bliver han et lille udsat og sårbart menneske på vores jord. Derfor går han på vore veje og bærer vore sygdomme og alle vore fejltrin. Og han skænker os det, der er vores redning – en bro over alle afgrunde – i livet og i døden: Troen og håbet og kærligheden.

Hvad skal vi da sige til det? Andet end-- at synge og sige - *tak*.

Amen

Bent Andreasen

Trinitatis Kirke, Fredericia

Salmer:

10, 31, 14, 321, 494